

Els catalans de les comarques tarragonines aclamen a Francesc Macià i a Marcel·lí Domingo

Copiem del portaveu d'Acció Catalana "Diario de Tarragona", tots els paràgrafs amb què comenta el gran míting celebrat abans d'ahir a la plaça de braus, de la veïna capital:

"Hom podria dir que la característica del míting de l'Esquerra Republicana ha estat l'entusiasme. Entusiasme molt abans de l'hora amb la vinguda a la ciutat d'automòbils amb comissions i militants de la Comarca; interès per a oir els oradors remarcats també el que a dos quarts de sis ja hi havia qui es dirigia a la plaça de braus. Entusiasme que emplenà, tot i essent dia feiner, quasi bé tota la plaça de braus. Ovació delirant, indescriptible, en aparèixer els oradors que es reproduï novament amb més força si això és possible en aparèixer En Francesc Macià, i aplaudiments frenètics i unànimes a tots els paràgrafs destacats dels discursos.

Per tal de facilitar l'audició, s'installaren altaveus".

"Ens hem vist obligats a rescendir l'acte breument, degut a la manca d'espai disponible en l'hora que escrivim aquestes quartelles. Però, com ja hem manifestat, el més remarcable ha estat el grandios entusiasme. Les ovacions s'han succeït sense treva i ha calgut ésser imposat el silenci algunes vegades per tal de poder seguir parlant.

A la sortida, molts ciutadans, rodejaren els autos de Marcel·lí Domingo i En Francesc Macià, aplaudint i victorejant a aquests senyors durant el seu pas per l'interior de la ciutat".

Diem ara nosaltres:

Decididament: després del seu manifest, Francesc Macià ha perdut la popularitat a les comarques tarragonines!!!

LLEGIU A TERCERA PLANA:
CAMPANYA ELECTORAL

Crisi d'autoritat o de despit?

A nosaltres, homes d'esquerra, no ens escau — molt menys en aquests moments revolucionaris — d'invocar el principi d'autoritat, per tal com a l'empar d'aquest principi han estat, sempre negades i perseguides les llibertats que comença a assolir la nostra terra.

N'hi ha una, però, d'autoritat sense la qual cap forma social ni entesa política no fóra possible: aquella autoritat moral que és immanent en els homes que han sabut conquerir-la amb la nítida esplendor de llurs mereixements i llurs virtuts, i que els aixeeva sobre el nivell dels qui els rodegen amb atribucions màximes per a dirimir tota causa de discòrdia.

Aquesta autoritat l'ha atorgada Catalunya, amb instint lúcid i inequívoc, al més pur i més noble dels seus valors representatius: Francesc Macià. El poble sap que les grans impulsions redemptores no vénen de l'exquisidesa intel·lectual ni de l'habilitat dialèctica, sinó del sentiment, i en aquesta hora de supremes decisions històriques ha elegit Macià com home-símbol, veient encarnades en ell, com en ningú més, la passió patriòtica, l'esperit de sacrifici, la puresa idealista i el braó perseverant.

Alguns cabalers, però, han tingut d'acceptar aquesta obligadíssima exaltació a contracor, amb l'amargor de veure's preterits pel sufragi popular: ells, que es creïen amb dret a ésser cridats, quan vingués l'hora que mai no saberen precipitar, a assumir les més brillants funcions directrius. Acataven, perquè no tenien més remei, el prestigi de Macià; però, si aquest prestigi l'haguessin discernit ells o com si ells l'haguessin portat al seient presidencial de la Generalitat de Catalunya, pretenien fer d'un lluitador que, malgrat els anys, conserva totes les seves prodigioses energies, una patum cloròtica, sense altra missió que la de convertir la seva venerable imatge en dedicació dels calendaris de paret. Encara no s'han donat compte que Macià és qui és, per dret propi i és on és per haver-lo seguit la fe del poble. Ni aquells cabalers feren mai reconeixement ostensible del prestigi de Macià ni mai no l'haurien portat allí on és i on es mantindrà per la voluntat fervorosa de Catalunya. Per què pretenen ara limitar la seva autoritat i el seu dret indiscutible a exercir-la, com a cap de partit que és, sobre tot intent de pertorbació davant la propera lluita? En nom de què aspiraven a què fes els ulls grossos davant de casos tan greus com el d'una candidatura dissident que es presentava a les comarques tarragonines contra la que va sorgir d'un vot de confiança de l'Entesa Republicana? Amb quin dret es revolten, despitats i agressius, contra la figura excelsa de Macià per haver desautoritzat aquella pertorbació?

Aquesta gent no s'ha donat compte que encara no som allí on anàvem i que la missió de Francesc Macià, la noble passió revolucionària que arborava la vellesa gloriosa i fecunda, d'aquest mestre, no s'esgotava en arribar a la presidència provisional de la Generalitat de Catalunya, sinó que té de completar-se amb el triomf definitiu de la causa catalana, sense confiar massa els detalls de la gran lluita en aquells cabalers que mentre ell sofria els turments de l'exili i de l'espoli, sublimaven llurs neguits revolucionaris fent l'elogi dels préssecs.

A Francesc Macià no l'elevaren a la Presidència de la Generalitat TOTS els polítics de Catalunya. Li elevà exclusivament l'Esquerra Republicana de Catalunya, en virtut d'un acte revolucionari

Ningú pot queixar-se, doncs, que Macià sigui fidel a l'organització política a la qual pertany

Improvisacions

DIVAGACIO.—Desgraciat d'aquell que es contagia de la febre electoral! No gaudirà de pau ni de repòs fins quaranta-vuit hores després d'haver-se verificat l'escrutini. Això si la sort li és favorable, que si li és adversa, anirà setmanes i setmanes passejant trist i concirós pels carrers talment com si se li hagués mort algú de la família.

La lluita electoral, com tota competició a la vista del públic, és apassionadora i estimulante.

No hi ha una satisfacció comparable a la de la victòria en públic, com no hi ha cap desengany tant desencoratjador com el de la derrota.

La present campanya no ha plantejat en cap moment una incògnita i, en conseqüència, el triomf no tindrà la força emocional d'una sorpresa. El resultat és previst per tothom i aquesta unanimitat lleva als moments actuals la picanter de l'incertitud que tan plau als temperaments inquietos. El resultat és previst, perquè cada jorn es posa més de manifest l'existència d'una avassalladora correntia d'esquerrisme polític i social que ho arrogega tot i que com més avença més guanya en impetuositat.

Cal veure com el poble s'enardeix oint la paraula encesa dels propagandistes de la nostra candidatura, propugnans per la Catalunya que pretenem estructurar; cal trobar-se entre la multitud en el moment en què l'orador corona una parrafada brillant per saber com el poble vibra i com el poble sent!

Decididament Marcel·lí Domingo té raó quan diu que la burgesia té el deure de procurar que el Parlament sigui ben radical a fi que els homes d'esquerra puguin fer la revolució dins de la llei.

Marcel·lí Domingo i els que com ell parlen i raonen deurien cercar un auditori divers al que els és habitual. En lloc d'ésser escoltats pels revolucionaris, deurien ésser-ho pels conservadors, per la gent d'ordre. Llavors la paraula dels propagandistes d'esquerra seria veritablement l'eina creadora d'una Espanya nova; d'una Espanya que es renovaria sense causar víctimes per accidents del treball.

IGNOT